

Sygnatura akt XI GC 567/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 5 października 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Andrzej Muzyka

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda G. S. kwotę 2706 zł (dwa tysiące siedemset sześć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 września 2015 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda G. S. kwotę 717 zł (siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu oraz kwotę 165,60 zł (sto sześćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów odzyskiwania należności.

SSR Andrzej Muzyka

Sygn. akt XI GC 567/16 , 28 października 2016 r.

UZASADNIENIE

W dniu 24 listopada 2015 r. powód G. S. wniósł pozew przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zapłatę kwotę 2871,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot wskazanych w pozwie. Wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona w pozwie kwota stanowi wynagrodzenie z tytułu umowy przewozu z dnia 26 czerwca 2015 r., a ponadto składa się na nią rekompensata kosztów odzyskiwania należności. Podał, że termin płatności został ustalony pomiędzy stronami na 45 dni od dnia otrzymania faktury VAT.

Nakazem zapłaty z dnia 4 grudnia 2015 r. w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana wskazała, że powód przesłał pozwanej jedynie list przewozowy oraz dokumenty towarzyszące przesyłce, ale nie przesłał pozwanej faktury VAT. Wskazał, że roszczenie powoda z tego powodu jest niewymagalne. Podał, że wskazywał powodowi na tą okoliczność również przed procesem.

Powód podtrzymał stanowisko w sprawie. Zakwestionował fakt kwestionowania przez pozwanego przed procesem otrzymania faktury VAT.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 czerwca 2015 r. G. S. zawarł z (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę przewozu za wynagrodzeniem w kwocie 2706 zł. Umowa została wykonana przez przewoźnika. Przewóz odbywał się na trasie B. – W..

Bezsporne.

Zgodnie z pkt 16 umowy przewozu termin płatności wynosi 55 dni od daty utrzymania faktury i kompletu dokumentów oryginalnie potwierdzonych.

Dowód:

- umowa zlecenie z dnia 26 czerwca 2015 r., k. 20-21.

- CMR, k. 22

- e-mail z dnia 26 czerwca 2015 r., k. 19.

W dniu 30 czerwca 2015 r. G. S. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2706 zł oraz komplet dokumentów oryginalnie potwierdzonych. Faktura VAT z dnia 30 czerwca 2015 r. została wysłana w dniu 7 lipca 2015 r. Faktura VAT z dnia 30 czerwca 2015 r. została doręczona (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w dniu 8 lipca 2015 r. W fakturze termin płatności został oznaczony na 45 dni.

Dowód:

- faktura VAT z dnia 30 czerwca 2015 r. z dowodem nadania, k. 23 –k. 25.

W dniu 18 września 2015 r. G. S. wystawił notę księgową na kwotę 165,60 zł. Nota księgowa została wysłana w dniu 22 września 2015 r. i doręczona w dniu 23 września 2015 r.

Dowód:

- nota księgową z dowodem wysłania i doręczenia, k. 27- 30.

Pismem z dnia 18 września 2015 r. G. S. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. do zapłaty kwoty 2706 zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dowodem nadania, k. 31-33.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione. Powód dochodził wynagrodzenia na podstawie umowy przewozu wykonanej na terenie Polski. W myśl art. 90 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe w sprawach nieunormowanych w ustawie oraz w przepisach wydanych w jej wykonaniu i w przepisach szczególnych stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego. Wobec tego, że ani przepisy ww. ustawy nie przewidują definicji umowy przewozu, konieczne jest

na podstawie ww. odesłania zastosowanie w tym zakresie art. 774 kc, zgodnie z którym przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Na gruncie przedmiotowej sprawy bezsporne jest, że strony zawarły umowę przewozu, która została wykonana. Sporna jest wymagalność roszczenia przewoźnika. Jedynie co do wymagalności roszczenia pozwana podniosła merytoryczny zarzuty w sprawie. Pozwana, kwestionując zasadność powództwa, nie może ograniczyć się do stwierdzenia, że zaprzecza wszystkim faktom powołanym przez powoda, z wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznała. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej (wyrok SN z dnia 20 listopada 2014 r., V CSK 78/14).

Zgodnie z art. 120 § 1 kpc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Zgodnie z pkt 16 umowy przewozu termin płatności wynosi 55 dni od daty otrzymania faktury i kompletu oryginalnie potwierdzonych dokumentów.

Wymagalność wynagrodzenia z umowy przewozu została więc na gruncie niniejszej sprawy uzależniona od doręczenia faktury i kompletu oryginalnie potwierdzonych dokumentów, a nie tylko od wezwania do zapłaty. Termin zapłaty został w umowie określony.

Strona pozwana kwestionowała otrzymanie oryginału faktury VAT.

W ocenie Sądu stanowisko strony pozwanej nie zasługiwało na uwzględnienie. Strona powodowa przedstawiła dowód doręczenia stronie pozwanej przesyłki w dniu 8 lipca 2015 r. Sprzeczne z doświadczeniem życiowym są twierdzenia pozwanej, że wskazana przesyłka zawierała dokumenty dotyczące przewozu, za wyjątkiem faktury VAT. Pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu przeciwnego. W szczególności nie przedstawiła żadnego dowodu, z dokumentów, zeznań świadków, który by pozwalał na ustalenie, że przed wszczęciem postępowania pozwana informowała powoda o braku oryginału faktury VAT w doręczonej korespondencji związanej z przewozem, na co powoływała się w sprzeciwie.

Wobec powyższego Sąd przyjął, że roszczenie powoda z tytułu wynagrodzenia z umowy przewozu z dnia 26 czerwca 2015 r. stało się wymagalne w 56 dniu, od dnia 8 lipca 2015 r., tj. w dniu 2 września 2015 r. o od tej daty zasądził odsetki w pkt I wyroku. Wskazać bowiem należy, że z pkt 16 umowy z dnia 26 czerwca 2015 r. wynika, że termin płatności został ustalony na 55 dzień po otrzymaniu przez pozwanego faktury VAT wraz z dokumentacją. Powód żądał odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 kc), pomimo tego, że był uprawniony do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych a więc odsetek wyższych. W tym zakresie Sąd związany był granicami żądania (art. 321 § 1 kpc).

Mają na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I i II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt III wyroku na podstawie art. 100 kpc, przy przyjęciu, że powód wygrał sprawę niemal w całości. Uległ jedynie co do nieznaczącej części żądania, co uzasadnia zasądzenie w całości kosztów procesu na rzecz powoda. Na koszty składało się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w stawce minimalnej w kwocie 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W pkt III zasądzono również rekompensatę za koszty odzyskiwania należności w kwocie 165,60 zł na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Wskazać należy, że

wskazana rekompensata należy się powodowi bez wezwania. Powód nie musi wykazywać wysokości szkody (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r., III CZP 94/15). Umowa przewozu z dnia 26 czerwca 2015 r. jest transakcją handlową w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Powód nabył upewnienie do odsetek z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Powód spełnił bowiem swoje świadczenie z umowy przewozu i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Ponadto w umowie z dnia 26 czerwca 2015 r. strony nie określiły odsetek przekraczających wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych.

SSR A. M.

Sygn. akt XI GC 567/16, dnia 28 października 2016 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR A. M.